

Και το θέατρο Ουιντ έπαιξε αρκετές βραδιές ένα άλλο έργο του Shaw. Το «έπαγγελμα της Lady Warren.»Οι παραστάσεις όμως αυτές για όποιον παρακολούθησε το θέατρο Ριού-θφ, δέν είχαν και τόσο ικανοποιητικές. Το θέατρο Ουιντ σέ μιá εποχή όπου ο ρομαντισμός κυριαρχούσε στό θέατρο, αντίδρασε ενάντια στην ψευτιά του ρομαντικού παιξίματος και πρώτο φανέρωσε και έπέβαλε τό νατουραλιστικό ανέβασμα και καιζιμο των έργων. Σήμερα όμως ο ρεαλισμός στην Τέχνη ξεπεράστηκε· τό θέατρο Ουιντ δέν έχει τη δύναμη ν' ακολουθήσει την εξέλιξη. Έπιμένει στην αντίληψη που άλλότε τό άνδειξε, όταν ήταν προοδευτική κ' επαναστατική, αλλά πού σήμερα εμφανίζεται άσυγχρόνιστη. Το θέατρο Ουιντ παίζει ρεαλιστικά τέλεια, αλλά ο ρεαλισμός είναι ξένος στις σημερινές μας αξιώσεις, ιδιαίτερα όταν πλαισιώνει έργα σαν του Bernard Shaw. Ο Shaw υπήρξε ένας από τους προδρόμους και είναι ένας από τους κυριότερους αντιπροσώπους του σημερινού φανταστικού θεάτρου. Το σύγχρονο φανταστικό δέν ξεφεύγει σέ υπεργήινες αϊθέριες σφαίρες, μένει προσκολλημένο στην πραγματικότητα, αλλά δέν την ακολουθεί πιστά. Έπικοινωνεί πηγαία μέ την ουσία των πραγμάτων, και για να έντεινει τό νόημα υποτάζει κι' αναδημιουργεί όπως θέλει τις μορφές. Ο Shaw εισχωρώντας στό έγκατα των πραγμάτων, των ανθρώπων και των κοινωνικών σχέσεων νιώθει να γεννιούνται μέσα του άπειρα έρωτηματικά που θέλει να μας άνησυχήσουν και μας. Το έργο του είχε μιá πελώρια σάτυρα που δέν προσφέρει άρισμένες λύσεις και που γι' αυτό άκριβώς μας συγκλονίζει. Η προσπάθεια του Ουιντ (και σύμφωνα μ' αυτήν την αντίληψη είχε άνεβάσει και πέσει τό θέατρο Τέχνης «Τό Δίλημα του Γιατρού», και τότε είχε εκφράσει αρκετές έπιφυλάξεις) να περιορίσει τό έργο του Shaw μέσα στην καθορισμένη σαφήνεια της υπόθεσης, να έξάρει στό πρώτο έπιπεδο την υπόθεση, μού φαίνεται ότι βαθειά παρεξηγεί και μειώνει τό έργο.

Η υπόθεση, ή πλοκή και ή δράση έχουν για τον Shaw μιá σημασία έντελώς δευτερεύουσα· δέν τον άκασχολεί άν τό κομμάτι τελειώνει καλά ή κακά, φροντίζει μόνο τη δράση και τη πλοκή γιατί είναι άνάγκη, γιατί είναι δραματοουργός και θέλει τό έργο να έχει μιá σειρά· άλλ' ό,τι τον ενδιαφέρει είναι ή αναρίθμητες όξεις παρατηρήσεις που μ' αυτές περιβάλλει την υπόθεση. Η υπόθεση και ή πλοκή είναι άλλά και μόνο εύκαιρίες γι' αυτόν για να όρθώσει άπειλητικά τά τόσα προβλήματα που τον συγκινούν και τον διασκεδάζουν, για να εκφράσει δειχτικά τό σαρκασμό του. Όλη ή παράσταση για να μείνη πιστή στό πνεύμα του Shaw πρέπει ν' άποβλέπει στό χρωματισμό και στην έξαρση των λεπτομερειών που να

εμφανίζονται πολύ έντονότερες από την κύρια υπόθεση....